

Το Χριστούγεννο, της Μαρίας Λοϊζίδου (εικ.: Αιμιλία Κονταίου)

“Χριστούγεννο!” έβγαλε έναν λυγμό.

“Είσαι τόσο όμορφο!” του ψιθύρισε καθώς το έκλεινε απαλά στις χούφτες του.

Η Μαρία Λοϊζίδου γράφει για το πραγματικό νόημα των Χριστουγέννων που βάλλεται από τον καταναλωτισμό, τη λήθη και τη δύναμη της ύλης.

Περί τίνος πρόκειται

Μια ιστορία που λένε πως γεννήθηκε, κανείς δεν θυμάται πότε, στην χούφτα ενός μικρού χεριού. Κάποιοι λένε πως έμοιαζε με φωτεινή λάμψη που μαγνήτιζε τα βλέμματα, κάποιοι με ουράνια μελωδία που κουδούνιζε στους νυχτερινούς δρόμους, άλλοι με αγκάλιασμα αερικού, μα όλοι συμφωνούσαν ότι το Χριστούγεννο ήταν κάτι μαγευτικό. Κάθε φορά που πλησίαζε ο καιρός να φτάσει το Χριστούγεννο στην πόλη, οι καρδιές των ανθρώπων ξεδιπλώνονταν. Προσμονή, χαρά, ένα φωτεινό ποτάμι στους δρόμους της πόλης. Οι άνθρωποι μαζεύονταν και έλεγαν ιστορίες, οι αγκαλιές γίνονταν σφιχτότερες, όλα ομόρφαιναν.

Ο καιρός πέρασε, καινούργιες συνήθειες ήρθαν και η πόλη έγινε μια πολύβουη πολιτεία. Καταστήματα, βιτρίνες, αμέτρητα στολίδια, αμέτρητα παιχνίδια, μια άλλη λάμψη. Τώρα πια κανείς, σχεδόν, δεν πρόσμενε το Χριστούγεννο. Αλλά κάποτε απλώθηκε σκοτάδι βαθύ και πυκνό, κανείς δεν έβλεπε μπροστά του και τίποτα δεν μπορούσε να νικήσει αυτή τη σκοτεινιά. Όσπου ένα παιδί θα βρει το Χριστούγεννο και θα ξεκινήσει μια πορεία προς το χαμένο, πραγματικό νόημα των Χριστουγέννων.

Εστιάζοντας

Τρυφερή ιστορία, μελαγχολική ατμόσφαιρα βγαλμένη από αυτή των παλιών ιστοριών, που σημαδεύει τη μετάλλαξη των σύγχρονων κοινωνιών από την ουσία, το μαζί και το αυθεντικό πνεύμα των Χριστουγέννων, στον υλισμό, τη φαντασμαγορία, τη ματαιοδοξία, το φαίνεσθαι. Η λησμονιά που επέρχεται για τα παλιά πράγματα, απωθεί στο παρελθόν συνήθειες καλές, όμορφες, ενωτικές, φέρνοντας σταδιακά ένα σκοτάδι που αρχικά δεν αντιλαμβάνεσαι και ακολουθώντας συνηθίζεις μέχρι να αντιληφθείς ότι κάτι δεν πάει καλά. Τα παιδιά ως βλέμμα καθαρό και ελπίδα, βλέπουν τη λύση και αυτά είναι ικανά να επαναφέρουν την κανονικότητα της ομορφιάς στον κόσμο.

Η γραφή της Μαρίας Λοϊζίδου είναι ρέουσα, η ιστορία κουβαλά τον αξιακό κώδικα που σχολιάζει, τον καταναλωτισμό, τη ροπή προς την ύλη, την απομάκρυνση από την πνευματικότητα, την επαφή και την αγάπη, ενώ η εικονογράφηση της Αιμιλίας Κονταίου συμπράττει, συμμαχεί πάνω σε αυτή την επιλογή, ενισχύοντας την νοσταλγική ατμόσφαιρα που αποπνέει το Χριστούγεννο. Το λευκό ως φόντο και το κόκκινο με τις κοντινές του αποχρώσεις προσφέρουν ζεστασιά απέναντι στη σκοτεινιά και την εγκατάλειψη του γκρίζου.

Σκληρόδετο εξώφυλλο

Για αναγνώστες από 4-4,5 περίπου ετών.

Εκδόσεις Ψυχογιός.